

პილგუის ბრწყინვალე თამაში რომ არა...

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი. 21 აგვისტო.

“დინამო” (თბილისი) – “დინამო” (მოსკოვი) 1:1 (0:1).

“დინამო” (თბილისი): გაბელია, კოსტავა, კანთელაძე, ხიზანიშვილი, მუჯირი, დარასელია (კოპალეიშვილი), მ. მაჩაიძე, ქორიძე, გუცაევი, ყიფიანი, შენგელია (ჩელეზაძე).

“დინამო” (მოსკოვი): პილგუი, პაროვი, ნოვიკოვი, მახოვიკოვი, ბუზნოვი, პეტრუშინი, გერშკოვიჩი, დოლმატოვი, იაკუბიკი, კაზაჩონოვი, მინაევი.

მსაჯი: ა. ივანოვი (ლენინგრადი).

დუბლიორები – 1:2.

კვირას ფეხბურთის გულშემატკივარმა ისევ გულდამძიმებულმა დასტოვა სტადიონი. ისევ მძიმე, მომქანცველი საათნახევრიანი ბრძოლა და ისევ მხოლოდ და მხოლოდ ქულა.

თბილისის “დინამომ” ბოლო ორ მატჩში ორი გამარჯვებისთვის სამყოფი ენერჯია დახარჯა – დაუნანებლად, პატიოსნად და თუმცა გულს გვაკლია, მწარის სათქმელად მაინც არ გვიბრუნდება ენა. იქნებ ოსტატობა არ ჰყოფნის გუნდს? (ეს კითხვა ბუნებრივია თუნდაც იმიტომ, რომ შინ ნათამაშებ სამ მატჩში სამქულიან პასივს მწელად წარმოიდგენს გუნდის ყველაზე ეჭვიანი შემფასებელიც კი). თქმა არ უნდა “დინამო” იდეალურ ფეხბურთს ვერ თამაშობს (ისევე როგორც უმაღლესი ლიგის სხვა ნებისმიერი კოლექტივი), ყველა რგოლი, კარის დარაჯიდან დაწყებული თავდასხმით გათავებული – ხან იძულებით, ხან ტაქტიკური მოსაზრებით – ერთობ ხშირად იცვლის სახეს. ჯერჯერობით ვერ “იპოვეს თავი” ვერც გუცაევმა და ვერც შენგელიამ. მაგრამ ასეთივე და იქნებ უფრო რთული პრობლემების წინაშე დგანან სხვა გუნდებიც.

ფრედ დამთავრებული მატჩის შემდეგ საკმაოდ იოლად (უნდა ითქვას, მრავლადაც) გვახსენდება სულ უნიშვნელო შეცდომებიც კი. არადა, გამარჯვებულ გუნდსაც კი ბევრზე ბევრ ლაფსუსს გამოუნახავს გულგრილი კაცი. ოღონდ იყოს ამის სურვილი. მაგალითისთვის შორს ნუ წავალთ – მოსკოვის ტორპედოელებთან შეხვედრაში ჩვენი ფეხბურთელები გაცილებით მეტს სცოდავდნენ. მაშინ საკმაოდ მრავლისმეტყველმა ანგარიშმა (2:0) თვალგაუმტარი საბურველი გადააფარა ყველა ხარვეზს. პირდაპირ ვიტყვი, თბილისის “დინამო” ამ ორი მატჩიდან უკანასკნელში გაცილებით ძლიერად გამოიყურებოდა.

მატჩში მონაწილე მოსკოველ მცველთა ოთხეულიდან სამი (პაროვი, მახოვიკოვი, ბუზნოვი) წინა ხაზზე თამაშის დიდი მოყვარულია. თბილისელებთან შეხვედრაში მახოვიკოვსა და ბუზნოვს საამისოდ არ ეცალათ (მახოვიკოვს გუცაევის მიზეზით ისედაც თავზე საყრელად ჰქონდა საქმე). დარასელიას პასიურობის მიუხედავად (ცსკა–სთან მატჩის შემდეგ გადაღლილი ჩანდა) ვერც პაროვმა მოიცალა – მოსკოველთა დაცვის მარჯვენა ფლანგზე დროდადრო ყიფიანი გამოჩნდებოდა ხოლმე. დოლმატოვს, ისევე როგორც თანაკლუბელთა წინა მატჩში, ყიფიანის მეურვეობა დაეკისრა და ისიც ლანდივით დასდევდა თბილისელთა ათიანს. დავითის მიერ გატანილი გოლიც (61) რომ არა, დოლმატოვი ამ მატჩშიც წაგებული დარჩა. მეორე ცენტრალური წყვილი მაჩაიძე–იაკუბიკი იყო (მოსკოვში მაქსიმენკოვი იყო მანუჩარის მეტოქე). ალბათ ამ ორთაბრძოლასაც პირწმინდად მოიგებდა თბილისელი ნახევარმცველი. მეორე თავდამსხმელად გაპიროვნებული გერშკოვიჩი თამაშის დაწყებიდან სულ რაღაც ათიოდე წუთის შემდეგ თანაგუნდელს რომ არ შეშველებოდა. ეულად დარჩენილ კაზაჩონოვს ასე თუ ისე რეალურ დახმარებას მინაევი და პეტრუშინი (მეორე ტაიმში გერშკოვიჩიც) უწევდნენ. რა დასამალია, ორივე ნახევარმცველს ხელფეხი ქორიძისა და დარასელიას შედარებით სუსტმა თამაშმა გაუხსნა. არაფერია საკვირველი იმაში, რომ თბილისელთა კარში გატანილი გოლის ავტორი სწორედ პეტრუშინია (33). რა თქმა უნდა, მატჩის მსვლელობას დადი დაასვა ჩვენი ოთხივე მცველის ამპლუის დროებითმა (იძულებითმა: ხინჩაგაშვილი დაშავდა წინა მატჩში) შეცვლამ.

მაგრამ ყველაფერი ეს მაინც ერთგვარი საფეხბურთო თეორიაა. ფაქტიურად კი, “უკეთ თამაშობსო” იმ გუნდზე ამბობენ, ვისაც მეტი აქვს ეგრეთ წოდებული საგოლე მომენტები.

39–ე წუთი. შენგელიას თავური დარტყმის შემდეგ ბრწყინვალედ თამაშობს პილგუი.

52–ე წუთი. ჩელეზაძე ძალზე ძლიერად ურტყამს – ისევ პილგუი!

56–ე წუთი. ყიფიანი ატყუებს ორ მცველს, ჩაწოდება, გუცაევის თავური დარტყმა – მოსკოველთა გოლკიპერი ისევ ბრწყინვალედ თამაშობს.

63–ე წუთი. ყიფიანის საჯარიმო დარტყმა და ისევ პილგუი! ამგვარი ოსტატობის ჩვენება გაბელიას მხოლოდ ერთხელ მოუხდა.

ასე რომ, სასაყვედურო მაინცდამაინც ბევრი არა გვაქვს. მინდორზე თბილისელებმა ნამდვილად დასჯაბნეს მეტოქე, ვერც იმაში დაადანაშაულებ ჩვენებს, რომ სრულად არ გაიღეს ენერგიის ნარჩენებიც კი. გუნდმა ნამდვილად ისწავლა ბრძოლა და ტაქტიკურადაც ურიგოდ არ გამოიყურება. დარწმუნებული ვართ, ჩემპიონატში შესაფერისი ადგილისთვის საბრძოლველად საჭირო ოსტატობაც მას საკმარისი აქვს.

ი. ბერიაშვილი.

“ლელო”, 23 აგვისტო, 1977 წ.